

Som i et Syn saae hun hende for sig saadan som hun forleden, da Torben kom, havde staaet derude paa Havegangen og taget imod ham i sin dejligt farvede Silkekjole med den store Sølvkam i Haaret, mens hun selv stod skjult bag Gardinet oppe i sit Kammer og straks havde følt et modbydeligt Naalestik i Hjertet. Nu kunde hendes Skinsyge triumfere. Paa en eneste Dag var Moderen bleven gammel.

Hun trak sig sky bort fra Vinduet efterhaanden som Moderen nærmede sig. Tilsidst satte hun sig hen i Sofakrogen, hvor der nu var helt mørkt.

Fru Bertha blev et Øjeblik staaende i Døren.

»Er du herinde, Jytte?«

»Ja.«

»Har du klædt dig om? Det er vist paa Tide,« sagde Moderen noget efter, idet hun lagde sit Overtøj.

»Jeg bliver hjemme idag. Jeg har lidt Hovedpine.«

»Ja, jeg gaar saa heller ikke ned. Vi kan jo faa en Kop Te bragt herop.«

Fru Bertha satte sig hen til Vinduet. Hun støttede Hagen i sin Haand, og Ansigtets Profil tegnede sig som et Skyggerids mod Skæret af den flammende Verdensbrand derude.

»Ja, nu er det altsaa sket, Jytte,« sagde hun, da de havde længe siddet tavse begge to. »Dihmer gør